

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Ookean meie vahel

Susan Wiggs
The Ocean Between Us
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2004 by Susan Wiggs
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11320716
ISBN 978-9949-82-020-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Erimärkus Susan Wiggilt

Mõnikord on raamatu algatajaks üksainus määratlev hetk, nagu säde ilutulestikuraketi all. Minu romaani „Ookean meie vahel” puhul oli selleks hetk, mille tunnistajaks vähesed meist kunagi olla saavad.

Ma olin töötanud mõtte kallal ühest tavalisest naisest, abikaasast ja emast, kes avastab oma elu keskpaigas, et on end ära kaotanud. Seda juhtub naistega sageli. Meid haarab niivõrd jäägitult kaasa majapidamise juhtimine – laste ja rahaga toimetulemine, abikaasade abistamine –, et ühel päeval ärkame üles ja mõtleme: Aga mina? Kuidas on nende unistustega, mis ma kümme või kakskümmend aastat tagasi ootele panin?

Niisiis oli tegemist looga naisest ja tema abielust – tegelikult heast abielust. Romaane halvast abielust leidub kuhjaga ja mina tahtsin, et see oleks kahest heast inimesest, kes teineteist armastavad, aga kes on teineteise oma pika suhte jooksul ära kaotanud. Heast abielust kirjutamine ei ole lihtne, sest määratluse kohaselt napib toimivas abielus suurel hulgal draamat, mida romaani liikumapanemiseks vaja on. Veel üks probleem: see idee oli liiga üldine. Ma tahtsin dramatiseerida ühe naise teekonda – aga kes selleks naiseks olema saab?

Ja siis juhtus ime – see tabamatu määratlev hetk. Päriselu lõikus väljamõeldisega. Peaaegu kolm aastat tagasi vaatasin ma oma head sõpra ja kaaskirjanikku Geri Krotowit käsulini teremoonial oma abikaasa rinnale käsumärki kinnitamas. See oli viimistletud sündmus, millel osalesid pereliikmed, sõbrad, kõrged aukandjad, aga minu meelest oli tähendusrikas see, et Geri, endine mereväe luureohvitser, oli see, kes päeva kõige olulisema liigutuse tegi. Ta ei teinud seda mitte kui mereväeametnik, vaid kui abikaasa. Oma laste pilgu all tegi ta ülima ohverdusliigutuse – usaldas mehe tolle komando hoolde, ehkki teadis, et see võib ta abikaasa temast kaugele eemale ning ohu keskpunkti viia. Kaunil Whidbey saarel Puget Soundis tundsin me kõik end sõjast ja rahutustest kaugel eemal olevat, aga tegelikult see nii ei olnud. 11. septembri tagajärjel mõistsid militaarvaldkonna inimesed, et sõda oli ähvardamas ja mitte keegi ei olnud kaitstud. Seega ei etendanud Geri üksnes sümboolset rituaali; ta andis vabatahtlikult oma abikaasale õnnistuse, teades, et too lahkub mitmeks kuuks korraga. Ta saatis oma mehe silmitsi seisma ohtudega, mida ükski tsiviilisik ette ei oska kujutada ja kust too võib naasta täielikult muutununa – või siis üldse mitte. Selle perekonna vaprus puudutas mu südant ning lõpuks ma mõistsin, millisen tahan seda raamatut näha.

Romaani „Ookean meie vahel” vormisid sõjaväelaste perekondade elu ja armastus. Need on eriline klass naise ja mehi, kes reageerivad koheselt ametikohustustele, kes suudavad väga lühikese etteteatamise peale asjad pakkida ja kogu majapidamise teisele poole maailma kolida, ning seda kõike taas iga paari aasta järel korrata. Mul oli eriline võimalus kohtuda paljude mereväelaste naistega ja ma hakkasin imetlema nende visa vaimu, nende pühendumust, võta-vastutus suhtumist ja heidutatamatut patriotismi.

Naistega, kes, olles tundnud üksteist vaid lühikest aega, õpivad kiiresti ja sügavalt sõbrunema, et aidata üksteist läbi raskete aegade ning pühitseada häid. Tekib tunne, et see on salajane õeskont, naiskorporatsioon. Lugesin Alesia Holliday teost „E-mails to the Front”, ta dokumenteerib oma fenomenalselt edukas raamatus kartmatult ja vaimukalt sõjaväelasabieliu häid ja halbu aegu. Kui Geri ja tema perekond olid Itaaliasse kolimas, oli tema hüvastijätupeol muude lõbusate asjade seas ka Fabio* elusuuruses papist kuju. Kuid ette tuli ka süngeid, mõne pere jaoks suisa meeleheitlikke aegu.

Kuna käesolevas raamatus toimub lennukikandja pardal kohutav äpardus, oli mul vaja teha uurimistööd, mis osutus palju raskemaks kui lihtsalt JAG'i** korduste vaatamine. Esiteks ei kasuta mereväelased tavalist inglise keelt. Mõnikord vajasis minu ja pilootide ning meremeeste vahelised e-kirjad tõlget. Prowleri piloodilt: „Ma käsin SDO'l tulistada REO Speedwagonit sündmuse 1 olukord 3 alustamiseks ... Aeg testida kumme, süüdata tuled ... Ära koonda sihikuid, kontroll kuus, bingo emale.” Mõnes kohas kasutasin ma žargooni, ilma et oleksin täpselt teadnud, mida ütlesin, aga minu allikate hinnangul on see „Juhe 3 jaoks okei tase”. (See piloot palus oma nime riikliku julgeolekuga seotud põhjustel mitte nimetada. Tema naise sõnul oli mehe põhjuseks soov vältida seda, et teised saavad teada tema armastusromaanide lugemisest.)

Kuid selle romaani südameks on siiski Grace Bennett, tavaline naine, kelle lisakoormaks on olla mereväelase abikaasa. Ta aitab oma meest, Steve'i, ametiredeli tippu ronimisel, samal ajal kolme aktiivse lapse ja pöörase elustiiliga toime tules. See on osavustrikk, mille muudavad keeruliseks mehe perioodilised ja pikemaajalised äraolekud. Nende abielus olev juuspeen pragu muutub haigutavaks haavaks, kui Steve merele läheb. Selle tulemusel õpib Grace end uuel moel tundma, taasavab unustatud unistuse ja loob end jaoks uue tuleviku.

Olen selle raamatu üle elevil ja võin uhkusega öelda, et seda on ka lugejad. Olen neilt saanud selle kohta mitmeid kirjakesi, aga neist kõige tähendusrikkam oli see, mille saatis Kristi W., päriselus mereväelase naine: „Mu silmadesse kerkisid pisarad. AITÄH TEILE, et kirjutasite raamatu mereväelaste naistest. Ma olen ise üks neist ja olen aasta aega SOOVINUD, et keegi sellest raamatu kirjutaks ja jagaks inimestega seda, kui raske selline elu olla võib. Avastada siis, et minu lemmikkirjanik seda tegi, oli see mulle tõeline vapustus. Veel kord aitäh teile. Teie raamatud on just sellised väikesed fantaasiaannused, mida ma tasakaalu säilitamiseks vajan!”

Susan Wiggs
Cafe Trios
Amalfi, Itaalia
2004

---

* Kuulus Itaalia meesmodell (Tlk.)

** JAG – mereväeteemaline telesari (Tlk.)

Minu sõbrale, Geri Krotowile ja tema perele,
armastuse ja sügavaima austusega.

Esimene osa

Äpardus

ÄPARDUS: Planeerimatu või ootamatu juhtumus, mis põhjustab isiklikku vigastust, kutsehaigust, surma, materiaalset kaotust või kahjustust ning ükskõik millist plahvatust, kaasneb sellega kahjustusi või mitte.

(MEREVÄELENNUNDUSE OHUTUSPROGRAMM)

Esimene peatükk

USSi võimupiirkond (CVN-84)

0037N 17820W

Kiirus 33

Aeg: 22.15 (ajavöönd YANKEE)

Steve Bennett heitis pilgu arvutiekraanil olevale kellale. Ta peaks olema voodis ja sügavalt magama. Selle asemel istus ta oma töölaua taga, jalad selle servale tõstetud ning käed kuklal, ja vaatas üksisilmi Washingtoni osariigi maalilist kalendrit ning mõtles Grace'ile.

Ta oli kodust kuueteistkümne tuhande kilomeetri kaugusel, lennukikandjal, kesk mitteametlikku sidesulgu, mille õhutajaks oli Grace ise. Tema naine. Tema laste ema. Naine, kes ei olnud temaga sellest ajast saadik meelsasti rääkinud, kui ta positsioonile paigutati.

Grace oli hoidnud raadiovaikust nagu sõjaaegne spioon. Steve sai laste kohta ametlikke kommunikatsioone ja mõnikord ka mõne tunnistuse, pannes teda kahetsema seda, et naisele esindajavolituse andis. Aga mitte kunagi midagi enam.

Merereis oli peaaegu läbi ja esimest korda oma karjääri jooksul tundis Steve kojumineku suhtes pelgust. Tal ei olnud aimugi, kas nad suudavad oma abielu uuesti korda saada või ei.

„Kapten Bennett?“ Ukselävel seisis administratiivohvitser, kirjutusalus ühes ja pihuarvuti teises käes.

„Mis on, leitnant Killigrew?“

„Preili Francine Atwater on siin, et teiega kohtuda, söör.“

Bennett varjas kulmukortsutust. Ta oli nende kohtumise peaaegu unustanud. Lennukikandja sisemuses ei olnud päeva ega ööd, üksnes

lakkamatu helendav ühetaolisus, sumbunud taaskasutuses olev õhk ja pidev lennumanöövrite kõmin, mis laeva terasluid raputas.

„Saatke ta sisse.” Bennett ajas oma pika kogu sirgu ning tõsis püsti, omandades jäiga ja ettevaatliku seisangu, mis oli temasse kahekümne kuue mereväes oldud aasta jooksul sisse juurdunud. Killigrew lahkus hetkeks ning naasis siis koos reporteriga. Steve oleks eelistanud kasutada esimesel tekil olevat avalike suhete kabinetti, kuid preili Atwateril oli ilmselt järeleandmatu soov uurida lennukikandjal elatava elu kõiki tahke. Oli ju lõppude lõpuks sõjaväereporterite ajastu.

Francine Atwater. *Francine*. „Uue meedia” liige, täis indu ära kasutada hiljuti leevendatud sõjaväe informatsioonipoliitikat. Tema märkmete kohaselt oli naine saabunud CODiga* ning kavatses veeta järgmised kaks nädalat selles ujuvas linnas, millel on oma lennuväli. Nii Dominioni kapten kui kapten Mason Crowther, õhuväe komandör, olid teda isiklikult tervitanud, aga olid ta kiiresti teistele edasi suunanud ning nüüd oli Steve'i kord.

„Preili Atwater, mina olen kapten Steve Bennett, õhuväe asekomandör.” Ta üritas mitte jõllitada, aga see oli esimene tsiviilisikust naine, keda ta mitme kuu jooksul näinud oli. Pealegi veel seelikus. Steve kiitis mõttes geenius, kes leiutas nailonsukad ja kirsipunase huulepulga.

„Täna, kapten Bennett.” Naise läikivad huuled paotusid naeratu-seks. Südametevõitja, mõtles Steve, otsustades selle järgi, kuidas ta pea ühele küljele kallutas ja läbi pikkade ripsmete üles tema poole vaatas. Kuid ta märkas siiski naise hoolikalt meigitud silmade all väsimuse varjusid. Äsja lennukikandjale saabunud kannatasid tavaliselt merehaiguse ja lärmist tingitud unetuse käes.

„Tere tulemast pardale, preili.”

„Ma näen, et teid on minu isikust teavitatud,” ütles naine, osutades Steve'i ASOst** saadud andmetele.

„Jah, preili.”

„Üllatus-üllatus. Kõiki sel laeval olijaid on. Tõepoolest, Ameerika Ühendriikide merevägi teab minu kohta rohkem kui minu enese ema.

---

* COD – carrier onboard delivery, eesti keeles emalaeva pardale saadetav post. (Tlk.)

** Avalike suhete osakond, inglise keeles Public Affairs Office/PAO. (Tlk.)